Ч. 199. Второк 17 (4) вересня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть рояу	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа угоди. — З Марокка. — До положеня на Балкані.

Угорский президент міністрів др. Векерле приймив в пятницю візиту п. Міністра справ заграничних бар. Еренталя, котрий відтак відвідав также угорского міністра торговлї, Кошута. Відтак нараджував ся др. Векерле в президиї ради міністрів з п. Президентом міністрів бар. Беком і п. міністром скарбу др. Коритовским. Угодові конференциї вели ся в пятницю в трех відділах. В президиї кабінету вела ся нарада між президентами обох кабінетів і їх урядниками, в міністерстві справ заграничний під проводом шефа секциї бар. Калля раджено о правно-державних справах, при чім Австрию заступав шеф секциї Зіґгард і міністерияльний радник Шумахер, вкінци в міністерстві торговлї під проводом шефа секциї Веслера відбували ся наради в справах торговельно-політичних. О годині 5 по полудни зібрала ся повна конференция в президиї кабінету. Загально гадають, що переговори протягнуть ся аж поза нинішний день. Із сторони Угорщини виринають все найкрасші надії, хоч часописи говорять, що тепер не дійде до заключеня угоди. — Neues Pester Journal доносить, що — як в пятницю сконстатовано — оба правительства обстають при своїх жаданях в справі банковій і квот, так що поки що нема бесіди о зближеню. Однако загально надіють ся, що в ході дальших переговорів удасть ся заключити угоду. Плян скликаня ґенеральних зборів австро-угорского Банку покинено, позаяк в тій справі стрічено опір угорского правительства. Можливо, що ще в сім місяци — пише дальше N. P. Journal — удадуть ся австрийскі міністри до Будапешту, бо угорске правительство обстає при тім, аби угодова справа була рішучо полагоджена ще заки збере ся угорский сойм, т. є. перед днем 10 жовтня с. р. Один австрийский політик в інформациї уділеній часописи Pester Lloyd каже, що нема бесіди, не мов би грозило розбитє угодовим переговорам. Противно суть великі надії, що теперішні конференциї закінчать ся успішно, тим більше що по угорскій стороні проявила ся охота як найскоршого покінченя переговорів.

Як доносять з Казаблянки до Львондона знищене Французами арабского табору під Таддертом зробило на Марокканців велике враженє. Зловлені Французами марокканьскі вояки оповідають, що страти Марокканців під Таддертом виносять 800 убитих і множество ранених. Число то імовірно пересаджене. Недалеко Казаблянки суть ще два табори марокканьскі і против них будуть заряджені в найблизшім часі воєнні виправи.

В справі, хто має бути відвічальний за шкоди, які потерпіли німецкі піддані, перебуваючі в Казаблянцї, внаслідок бомбардованя міста Французами довідує ся Vossische Ztg., що німецке правительство далеке від погляду, висказуваного Німцями з Казаблянки, немов би за ті шкоди була відвічальна Франция і — о скілько Німці з Казаблянки будуть мати які претенсиї — то правительство не буде цілком в тій справі удавати ся до французского правительства, але просто удасть ся до правительства марокканьского. Німецке правительство не хоче, аби Франция виплачене собою відшкодованє уважала за щедрий дар, котрий би відтак служив їй за покришку до тим свобіднїйшого господареня в Марокку. Від французского правительства зажадає німецке правительство відшкодованя лише за ті шкоди, що до котрих буде доказане, що зробили їх французскі война поведенем противним міжнародному праву, то єсть поважним занедбанем або каригідною пустотою. Ті случаї будуть імовірно досить рідкі. З жаданем відшкодованя за ті случаї удасть ся німецке правительство до Франциї не в політичній дорозі, але правній і

---

12)

Жебраки і жебрацтво.

Після Єнча, Поліяна і др. — написав К. Вербенко.

(Дальше).

За Словаками зайшли ми до Берлина, тож придивім ся тепер берлиньским жебракам. Берлинці чванять ся тим, що у них з давен давна було завсігди менше жебраків як н. пр. у Відни або в Парижи та по великих італіяньских містах. При тім люблять они покликувати ся на баварского дипльомата ґр. Брая, котрий в своїх споминах з часів около 1800 р. записав, що в Берлині майже зовсім не було жебраків за єго часів. Так може було колись, але не нині. Не маємо до порівняня статистичних дат, щоби виказати, де іменно найбільше жебраків; але що до Берлина, котрий має нині звиш 2 міліони жителів, то на основі поліцийних рапортів можна бодай то записати, що в 1905 р. арештовала там поліция за жебране на улицях 14.817 мужчин, 1064 жінок і 269 дітий понизше дванайцяти літ. Коли же взяти на увагу, що певно добрих вдвоє тілько жебраків уйшло ока поліциї, то все-таки покаже ся, що й Берлин не бідний з жебраки. Правда, що з укараних в тім роцї за жебране 6879 людий було лиш 923 родом з Берлина а з прочих було 1299 з бранденбурґской провинциї, 3762 з Прус і 613 з Німеччини, але се не має нї чого до річи, бо се лиш природна поява, яку стрічаємо й деинде, що головна маса жебраків в якімсь місті рекрутує ся з позамісцевих людий. Що до званя, з якого жебраки ті походили, показало ся, що найбільше було з кляси робітничої, за тими ішли шлюсарі, відтак купці, дальше шевці, столярі і т. д.

За характеристику берлиньских жебраків подають, що они боять ся дуже поліцаїв і не сидять під церквами. Одно і друге дасть ся легко пояснити. Поліция в Берлині чіпає жебраків більше як деинде. В Італії н. пр. жебрак зовсім на поліцая не оглядає ся подібно як і у нас, коли противно в Берлині, жебрак переходячи з одної улиці на другу розглядає ся насамперед зпоза угла, чи де не видко поліцая. Що же до церков, то се звістно загально, що коло протестантских церков для жебраків нема ніякого зарібку а в Берлині кажуть, жебрак таки з голоду би згинув, як би сідав коло церкви.

Берлиньскі жебраки держать ся найбільше коло великих склепів і банків в найбільше оживлених частях міста. Там суть для них першорядні місця, котрих они так дуже пильнують і так завзято боронять від конкурентів, як жебраки в Римі або Неаполи свої місця коло церковних дверий. До того ще берлиньский жебрак мусить добре знати ся на своїм промислі, щоби умів звернути увагу на себе. Серед загальної глоти, в котрій кождий дивить ся лиш на то, щоби видобути ся на перед, на просьбу звичайного жебрака ніхто не зважає, отже треба трохи комедиї, щоби звернути увагу на себе. До того надає ся найліпше каліцтво: десь на розї якоїсь улиці стає каліка без руки або без ноги, иноді таки без обох рук або без обох ніг; на шиї має завішену на ремінци скринку з восковими сірниками а до скринки приліплений кусень паперу, на котрім стоїть виписане! „Спаралїжований“ або „Від 20 літ каліка“ або „Зовсім сліпий і німий“.

Не було би в тім нічого дивного, як би тоті нещасливі просили для себе помочи ближніх; ба, коли бо то їх каліцтво служить лиш за виставу для кількох і більше здорових, котрі могли би працювати. Досьвіта можна побачити, як тих каліків виводять на їх становища здоровенні люди а вечером знов їх звідтам забирають. На улицях, де дуже великий рух, можна видіти, як від часу до часу з'являє ся якась особа, бере посудинку, яку сліпий має на своїй скринці а в котру люди складають свої жертви, і висипає з неї гроші а відтак знов кладе на своє місце. Позаяк в Берлині майже зовсім не уживають мідяних гроший, то денний заробок такого жебрака може иноді бути навіть досить значний. Дуже улюблений у берлиньских жебраків звичай єсть придавати каліції маленьку біляву дівчинку; они випробовали, що така дівчинка звертає особливо увагу дам на себе і спонукує їх до даваня щедрих датків.

Найбільші розміри прибирає жебране на улицях перед Різдвяними сьвятами. Тоді взагалі робить ся найліпші інтереси; люди тоді ніби аж якісь богатші і веселійші, та й жебракови тоді лекше щось дістане ся. Але жебрацтво в тім часі прибирає вид торговлі; тоді продають множество всіляких таки зовсім до нічого не здалих річий. Але найулюбленійшим предметом

має надію, що супротив теперішних прихильних відносин між Францією а Німеччиною то єго поведенє стрітить ся з признанєм француского правительства.

Недавно донесли часописи, що італіяньский король Віктор Емануель удасть ся на весну разом з женою до Атин і відвідає відтак кілька історичних місцевостий Греції. Тепер знов голосять депеші, що з тої подорожи нічого не буде, бо спинили єї впливи Австриї і Анґлії, котрі побоюють ся, аби та подорож італіяньского короля не поділала осьмілюючо на Греків, що ведуть в Македонії дуже живу політичну аґітацію. До берлиньских знов часописий пишуть з Атин, що тамошна праса сильно жалує ся на то, що тепер балканьска політика зависить від Відня. О обмеженю діяльности грецких патриотичних комітетів в Македонії ніхто в Атинах не думає, а противно творять ся там все нові такі комітети, котрі лиш спиняють переводжені державами реформи в тім краю. — При нагоді спору між Портою а грецким екуменичним патриярхатом з причини підпираня грецких дружин ворохобничих грецкими епископами в Македонії, доносять часописи, що патриярх наміряв оголосити, що грецка церков єсть переслідувана та загрозив замкненєм всіх підлягаючих єму церков на случай, коли би Порта виступили дійстно против македоньских епископів. Позаяк однако держави бачать в грецкім духовеньстві співвинних македоньских ворохобників, то тяжко припустити, аби обстали за переслідуваними Портою епископами. А Порта починає вже переводити свої погрози. Именно доносять з Драми: Оногди повідомив начальник поліції і шеф жандармів грецкого митрополита з Драми, що мусить покинути місто до 20 годин, бо по тім реченци буде видалений насильно. Митрополит відповів, що без порученя патриярха не може виїхати з міста, хоч би навіть мали ужити против него насильства. На те обступила палату митрополита компанія піхоти, в наслідок чого зібрали ся перед палатою тисячі населеня. Тимчасом митрополит одержав від патриярха депешу, взиваючу єго, аби виїхав до Солуня. Митрополит удав ся до катедри і виголосив проповідь, взиваючи вірних, аби не зійшли з законної дороги і не тратили надії і віри в будучність. По прибутю до Солуня повитав митрополита ад'ютант ґубернатора, котрий єму заявив, що вільно єму в Солуни лишити ся, однако мусить подати свою точну адресу.

Новинки.

Львів, дня 16-го вересня 1807.

— **Почетне горожаньство** надала рада громадска міста Дембіци на засіданю дня 12 с. м. однодушно Є. Е. п. Намістникови ґр. Андреєви Потоцкому.

— **Наданє презенти.** Ц. к. Намістництво надало презенту на опорожнену парохію цісарского надана в Кугах старих о. Александрови Решетиловичеви ґр. кат. парохови в Зеленій.

— **До ради надзираючої „Народної Гостинниці“** вибрані на оногдашних загальних зборах пп.: Ільницкий Яр., рад. суду; Залозецкий Р., проф. політехніки і віцеконзуль англійский; о. Лежегубский Т., сов. консист.; Спожарский Евг., вл. реальн.; Дутчевич Ів., купець; Нагірний Вас., дир. „Н. Торговлі“; др. Олесницкий Ярослав, адвокат: Паньковский Кость, дир. Кр. Союза краевого; Зайчківский Микола, інспектор „Н. Торговлі“ і др. Озаркевич Евген, лікар.

— **Дешеві обіди для учеників.** Обіди по 24 сот. можна замовляти кождого дня від години 4—6 по полудни в Ринку ч. 39 в партері в подвірю (дім Тов-а „Труд“. Оплата з гори за цілий місяць. Члени „Клюбу Русинок“ обняли дижур при веденю кухні і видаваню обідів. Отворенє сеї кухні має на ціли давати ученикам здоровий і дешевий харч.

— **Жидівска школа теольоґічна.** Виділ краевий предложить на теперішній сесиї соймовій закон о утвореню краевого жидівского інститута теольоґічного у Львові, так, що на будуче не требо буде учителів жидівскої віри спроваджувати з Берлина або Відня. Край бере на себе платню професорів і т. д. під услівєм що жидівскі кагали покриють кошти льокалю, опалу і т. д.

— **З Буковини.** На місце „Руської Бесіди“ в Чернівцях, якії добігає 40 літ єствованя, оснували черновецкі Русини нове товариство „Україньске Касино“. Єго статут вже затверджений а дня 21 с. м. відбудуть ся перші загальні збори. „Буковина“ доносить, що в члени „Укр. Касина“ вписало ся доси 74 осіб, а около 40 яко гості. До „Руської Бесіди“, ніколи більше не належало як 60.

— **Дрібні вісти.** Трибунал державний орік, що концептовим урядникам скарбовим вчисляє ся час військової служби до літ служби потрібних до одержаня висшого ад'юта. — Лікар-дентист др. Роман Яросевич отвирає дентистичне ателіє в Станиславові в домі під ч. 10 при ул. Собіского, де тепер канцелярия адв. дрів Алекс. і Давида Понасів. — Минувшого втірка ствержено в Чернівцях 2 случаї занедужаня на віспу в місті, а один на передмістю Каличанка. — В каварни Европейскій у Львові дістав оногдашної ночи послугач Микола Оприцко нападу дурійки і хотів кинути ся з вікна першого поверха на улицю; спостережено то і ще в пору тому перешкоджено, а поліция віддала єго в опіку комісаряту. — Ученик IV кл. ґімн. Кароль Лехкий вийшов з дому 11 с. м. і пропав десь без сліду. — Н. Йосиф Степан будівничий ідучи від головної почти до сойму загубив 6 сьвідоцтв, виставлених єму всілякими будівничими, а 1 урядом будівничим у Відни.

— **Траґедия російского ґрафа.** В понеділок дня 9 с. м. переслухував радник поліцийний Штукарт перший раз Марию Тарновску. Она була дуже зворушена, коли довідала ся о смерти ґр. Комаровского. Перед тим ще удавала люблячу наречену, хотіла конче з матірю Комаровского їхати до Венеції, а тепер нараз настала велика зміна у неї, не могла й слова видобути із себе. Остаточно під напором призбираних доказів призната ся до вини і розповіла все, як було. І тут зараз розпочала ся борба межи нею а Прілуковом. Женщина, котра лише що недавно телеґрафувала: „Не можу жити без тебе!“, звалила всю вину на Прілукова, котрий інтриґою використав пристрастного Наумова до того, щоби той убив ненавистного єму ґрафа, а она через то могла прийти в посіданє пів міліона франків та віддати ся за Прілукова. Після зізнаня Прілукова була она тим злим духом що видумав плян убийства: після зізнаня Тарнавскої то Прілуков формально упхав револьвер Наумову в руку. Тарновска так розповідала:

Ще в 1904 пізнала она Прілукова тоді, коли він переводив єї процес розводовий. Она знала о тім, що він спроневірив гроші своїх клієнтів, а коли він втік з Росиї, то і она поїхала з ним і в 1906 приїхали обоє до Відня, де замешкали в готели Гранд під фальшивим іменем. Звідси поїхали до Франциї, перебували по найбільшій части в Парижи і жили там через довший час спільно як чоловік і жінка. Через кілька неділь їздили опісля по Франциї. В маю 1907 приїхали до Берлина, а відтак поїхала Тарнавска до Росиї, куди Прілуков вже не міг їхати: він вернув знов до Франциї.

продажі суть все-таки воскові сірнички. Скоро лиш стемнить ся продавці їх, типові берлиньскі жебраки виринають на улицях і площах, де їх звичайно не видко, і позістають там аж до часу, коли вже зачинає зоріти. Тут заступають они дорогу людем, що вертають пізно в ночи домів або спішать на дворець та плаксивим голосом просять, щоби купити у них сірнички.

В північній части Берлина мають всілякого рода жебраки свої шинки і господи, де сходять ся самі свої з собою розповідають собі пригоди дня, подають собі до відомости тайни свого фаху, ну, та й пропивають дневний заробок. Недалеко улиці Інвалідів і коло щетиньского двірця знаходять ся, так сказати би, чудотворні господи, де кулявим ноги випростовують ся, сліпі провиджують а німі не то говорять але таки викрикують. Тут вже всі жебраки „за пане брат“ з собою, все одно до якої кляси они належать. А треба знати, що берлиньскі жебраки роблять ріжницю між собою і мають свої окремі назви. Прості жебраки, тоті, що уміють вижебрувати лиш по фенику, називають ся в жебрацкій мові „Knopfdalfer“; жебраки, котрі ходять лиш по реставрациях і готелях, мають назву „Schmalmacher“, а такі, котрі удають, що погоріли або що недавно вийшли із шпиталю називають ся „Hochtäppler“; тоті, що випрошують старі переношені річи, називають ся „Blitzkunden“ а наконець такий жебрак, що знає ся на всіх жебрацких практиках, називає ся „Duft“.

Аж дивно, чого такий „Duft“ за день не нажебрає! Він бере все, що єму дадуть: гроші, одіж, поживу. Розуміє ся, що гроші для него наймиліїші, бо він може за них відразу дістати горівку а инші річи мусить насамперед продавати. Вечером, коли жебраки вернуть „з дороги“ до своїх шинків і господ, відбуває ся формальний ярмарок на всілякі річи. Не лиш самі жебраки купують одні від других, але й шинкарі та властителі господ а навіть приходять і справедливі купці. Вижебрані товари мають тут свою постійну ціну. Так н. пр. коштує пара панчіх, ще добрих до ношеня, але вже цированих 5 феників, нові 20 феників; чоботи після ужиточности від 20 феників до 1 марки 50 феників, що найбільше 2 марки 50 феників; штани 20 до 75 фен.; камизелька 15 до 80 фен.; сурдут 30 фен. до 2 мар.; капелюх 10 до 25 фен. З того, що принесе продаж таких річий, оплачують звичайно нічліг, а коли ще щось лишить ся, то господар забирає за сивуху.

Иншого рода жебрацтво, практиковане часто також віденьскими жебраками, єсть особливо розширене в Берлині. Єсть то жебрацтво за помочию листів. Чоловіка, що в той спосіб жебрає, називають фахові жебраки в своїй мові „Dunkelmann“. Такий „дункельман“ іде до якого шинку в північній части Берлина, де якийсь зледащілий урядник, писар або технік має своє бюро і каже там виписати собі який жебрацкий лист. Там по короткій нараді виставляє єму властитель бюра письмо, яке найвідповіднійше для него, і в яскравих красках представляє, в яке то нещастє впав той бідачиско. Так виробляють в такім бюрі письма для офіцирів, для учених, урядників банкових, техніків і т. п., в котрих автор в дуже сумних красках представляє долю дотичного чоловіка і то так вірно, що кождий готов би тому повірити. Тимчасом в того рода письмі нема ані слова правди. Жебраки, котрі мають ще порядне одінє і настілько певности себе, що можуть сьміло виступати, ходять устно просити. Они уміють всілякими способами здобувати собі вступ до помешканя, а скоро там дістануть ся, то присядуть властителя помешканя так несподівано своїм оповіданєм про свою недолю, що той не має иншої ради, як лиш викупити ся якимсь датком хоч би навіть і маленьким.

Наконець суть ще й соромливі жебраки, справедшні птиці небесні, котрі ні орють ні сіють а збирають. Тих називають в Берлині „збірачами адрес“. Они вивідують ся адреси так сказати би „налогових добродіїв“ і ходять лиш до тих жебрати. Щоби вивідати єи таку адресу, треба тому, котрий єї знає, нераз таки добре заплатити. Коли вже бесіда про соромливих жебраків, то треба знати — так каже один знаток берлиньских відносин — що в Берлині є цілі родини, котрі жиють досить вигідно із добре з'орґанізованого жебрацтва. Се може найсумнійша частина в цілій історії жебрацтва, бо того рода жебраки удають таких побожних, так завертають очима та уживають такого лицемірства, якого всі инші жебраки уживають лиш в крайній потребі.

(Дальше буде).

Прілуков любив єї шалено і хотів знов зійти ся з нею. Він замовив єї в половині липня до Відня і там дожидав єї від 15 до 17 липня під іменем „Сельках“ в готели Віктория, але она не приїхала. Тимчасом она пристала до ґр. Комаровского, котрого знала яко свого сусїда з орельскої ґубернії, і поїхала з ним до Берлина. Прілуков поїхав і туди за ними. Адвокат хотів і там зблизити ся до неї, але она дала єму знати, що хоче з ним поговорити, а в розмові сказала єму, що так дальше не може бути, бо для неї лїпше стати жінкою ґрафа, она хоче з Прілуковом зірвати і зверне єму половину спроневіреної суми.

Тут єсть перша головна ріжниця в зізнанях, бо Прілуков каже, що то він змусив Тарнавску до зірваня і зажадав звороту спроневірених гроший. Фактом єсть однак, що она дала єму 100.000 франків і того она не випирає ся. Ледви що Прілуков з грішми пішов, як она ще в ночи післала до него свою покоєву Періє і казала єго просити, щоби він вернув їй бодай половину гроший, даних єму, як каже добровільно. Він не хотів того й чути а коли покоєва принесла відповідь, побігла Тарнавска сама до него і доти не давала єму спокою, аж він їй на другий день сам вернув 50.000 франків. Коли же Тарнавска на другий день прийшла до него до готелю, вже єго не застала. Прілуков не попращавши ся щез з готелю; лишив лиш карточку, на котрій грозив їй местию. Тепер мусїла Тарнавска перед графом утаїти якось страту так великої суми і удала, що їй хтось тоті гроші украв. Ґраф повірив їй і обіцяв вернути страту і справа була залагоджена.

Але Прілуков і Тарнавска мимо всего не могли якось розстати ся з собою і по виміні депеш з'їхали ся знову в Монахові. Ґр. Комаровский повірив викрутови своєї нареченої, що она впала на слїд того, хто їй вкрав тих 100 тисячів франків, і мусить за ним їхати до Монахова та поїхав сам до Венециї забравши з собою свого сина і покоєву. Тарнавска і Прілуков побули два днї в Монахові і помирили ся зовсїм. Коли наконець Тарнавска мусїла їхати до свого нарєченого до Венециї, від'їв єї Прілуков аж до Верони. Тут попращали ся они сердечно, увірили одно другого о своїй любови і Тарнавска поїхала до Венециї. Тимчасом Прілуков дав собі у Вероні обголити бороду і вуси, щоби виглядав як Американець і поїхав за нею до Венециї, де зійшли ся на Лїдо (довгий остров перед містом, де суть морскі купелї), о чім ґраф не знав нїчого. Опісля вернув Прілуков знов до Монахова. Заким ще розлучили ся, призналa ся она єму, що з'явив ся молодий Росиянин Николай Наумов, котрий шалено в ній залюбив ся та й она єму не противна. То Прілукова страшенно розлютило.

У Венециї виринув також плян, щоби спонукати ґр. Комаровского, аби він в користь Тарнавскої виставив поліцу на пів міліона франків. Підчас коли Прілуков каже, що ся гадка вийшла від самої Тарнавскої а піддала їй єї тота обставина, що він розповів їй, що заасекурував себе в користь свого сина, то Тарновска знов каже, що той плян видумав Прілуков. Він сказав їй многозначно, що могли би тоді розбогатіти і пібрати ся. Тарновска нїби то не хотїла на то пристати і старала ся то відрадити Прілукову, але він упер ся при тім і сказав, що поліца могла би їм принести гроші, можна би єї заставити. Она однак не хотїла на то пристати і радила Прілукову, щоби він став знову порядним чоловіком і осів де яко адвокат. Справа ся позістала невиясненa.

Ґр. Комаровский хотів якраз тоді вертати до Відня а Тарнавска поїхала з ним. В тім самім поїздї їхав також і — Прілуков. Ґраф і єго наречена станули в готели Брістоль та й Прілуков там закватирував ся і крутив ся коло Тарновскої, так, що то ґрафови впало в очи, але він гадав, що то якийсь „Американець“ так лиш подивляє єго красавицю і навіть тїшив ся з того. В готели Брістоль почала ся інтриґа на ново. Прілуков не покинув ся свого пляну; в тайних сходинах з Тарнавскою заєдно єго порушував та розвідував ся про товариство асекурацийне, котре би найскорше і найдогіднїйше заключило угоду і напирав на Тарнавску, щоби она борше доводила дїло до кінця. Він знав також о завіщаню, яке ґр. Комаровский зробив був в єї користь. Прілуков думав спершу сам убити ґрафа. Як би справа з поліцою асекурацийною була вже полагоджена, то мали ґрафа спонукати, щоби він вернув до Венециї. Тодї мав він їхати в тім самім купе, що ґраф і мав єму подати захльороформований папірос. Зараз в першій хвили, як би лиш папірос запаморочив ґрафа, мав він єму смерть зробити. То певно не вийшло би на верх, хто то зробив, а тоді можна би відобрати на поліцу обезпечену суму і сьвіт стояв би їм отвором. — Се зізнанє Тарновскої згоджуєсь дивно зі звістним вже зізнанєм приватного детектива Ґрінберґера о захльороформованім папіросї. (Д. б.).

Венецка поліция забрала минувшої пятницї два листи, які по довгій блуканинї за Тарновскою по всїляких містах, наспіли того дня до „Готелю Італія“ у Венециї. Листи тоті були датовані з Відня до Тарновскої в Киеві. Оба листи писав Прілуков і містять в собі цїлий плян убийства ґр. Комаровского. Велика важність сих листів ясна; з них мабуть покаже ся, чи й Наумов та о скілько був вмішаний до заговору, чи став ся внаслїдок своєї пристрасти лиш слїпим орудєм моральних виновників убийства.

До Відня приїхав батько Тарновскої, ґр. О'Рурке, мужчина дистинґованої постави, високого росту з довгою сивою бородою. Він єсть росийским тайним радником і бувш. ґенерал-ляйтнантом. З донькою, котра сидить замкнена у вязници, не міг видїти ся анї не міг вибробити того, щоби єї за кавциєю випущено на волю.

Телеґрами.

Відень 16 вересня. Вчера ствերджено тут два нові случаї занедужаня на віспу.

Відень 16 вересня. Президент міністрів Векерле прибув тут вчера вечером з Будапешту.

Бостон 16 вересня. Коло Канаан стовкнув ся поспішний поїзд особовий переповнений особами вертаючими з прогульки, з поїздом товаровим. Доси видобуто 20 трупів, около 40 осіб єсть тяжко покалїчених.

Ессен над Рурою 16 вересня. Вчера вечером відкрито тут з'їзд социяльної демократиї з Німеччини. Прибуло 450 делеґатів і богато послів до парляменту.

Менчестер 16 вересня. На вчерашних зборах функционарів зелїзничих секретар союза подав до відомости, що комітет екзекутивний постановив зарядити голосоване членів союза над справою загального страйку зелїзничого. Голосоване відбуде ся слїдуючого тиждня.

Льондон 16 вересня. До бюра Райтера доносять з Ґібральтару, що відкликано приказ висланя іспаньскої бриґади з Альґесірас до Марокка.

Льондон 16 вересня. Мулей Гафід має намір дня 23 с. м. вибрати ся з 30.000 войска з Маракеша просто до Рабату.

Константинополь 16 вересня. Доаєн дипльоматичного тїла одержав обширне письмо від турецкого правительства в справі судівництва в Македонії.

Гонґконґ 16 вересня. З ріжних місцевостий провінциї Кванґсї, надходять вісти о ворохобни.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*,
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в неділї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).